

แก้ด้วย จนด้วย ป่วยด้วย

ความยากแค้นแสนสาหัสของมนุษยชาติ
เกิดจากทฤษฎีพัฒนาที่ผิด

ข้อเสนอแนะเพื่อตั้ง

สถาบันภูมิพลเพื่อศึกษาปรัชญาการพัฒนาใหม่

ศาสตราจารย์เกียรติคุณ นายแพทย์ประเวศ วะสี

สิงหาคม 2567

บทนำ

“แก่ด้วย จนด้วย ป่วยด้วย” เป็นอาการเจ็บป่วยของสังคมที่มีรากเหง้ามาจากปรัชญาการพัฒนาที่ผิด ซึ่งค่อยๆ ก่อตัวขึ้นใน 400-500 ปีที่ผ่านมา จนกระทั่งแพร่หลายไปทั่วโลก ก่อให้เกิดอาการป่วยทางสังคมสรุปได้เป็น 3 คำคือ “แก่ด้วย จนด้วย ป่วยด้วย” ซึ่งเป็นความทุกข์ยากแสนสาหัสของมนุษยชาติ

ไม่ใช่ในเฉพาะประเทศไทย ในสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นมหาอำนาจร่ำรวยที่สุดในโลก คนจนในอเมริกา ก็ยากแค้นแสนสาหัส เกิดความเหลื่อมล้ำที่เรียกว่า ปรากฏการณ์ 99 ต่อ 1 คือการพัฒนาเป็นประโยชน์ต่อคนส่วนน้อย 1% แต่คน 99% ไม่ได้รับประโยชน์หรือเสียประโยชน์ ทั้งๆ ที่อเมริกามีนักคิดนักวิชาการรางวัลโนเบลมากที่สุด แต่ก็อยู่ในปรัชญาการพัฒนาที่ผิด ซึ่งค่อยๆ ก่อตัวมาประมาณ 400-500 ปีดังกล่าว

การพัฒนาของสหรัฐอเมริกาในช่วง 3 ทศวรรษที่ผ่านมา อาศัยปรัชญาของสำนักชิคาโก ซึ่งมี มิลตัน ฟรีดแมน (Milton Friedman) เป็นผู้นำ บัดนี้เป็นที่ตระหนักกันมากขึ้นว่า ปรัชญาการพัฒนาของสำนักคิดที่สำคัญนี้ไม่ถูกต้อง ปรัชญาการพัฒนาผิดๆ ดังกล่าวแพร่หลายไปทั่วโลก ทำให้มนุษยชาติตกอยู่ในสภาวะที่เรียกว่า “แก่ด้วย จนด้วย ป่วยด้วย” ซึ่งไม่มีทางแก้ไขโดยการทำโน่นนิตทำนี่หน่อย แบบแยกส่วนอย่างที่ทำกัน

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชทรงตรัสว่า “คนทั้งปวงล้วนตกอยู่ในโมหภูมิ แล้วพากันสร้างเมืองอวิชชา”

มีผู้เข้าใจความผิดพลาดของปรัชญาการพัฒนาในปัจจุบันน้อยมาก คนที่เข้าใจสิ่งนี้เป็นคนไทยคนหนึ่ง คือพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช พระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 ซึ่งทรงเติบโตและได้รับการศึกษาจากประเทศตะวันตก คือสวิตเซอร์แลนด์ แต่เมื่อกลับมาครองราชย์ในประเทศไทย กลับเป็นบุคคลที่เข้าใจความจริงของแผ่นดินไทย และทรงศึกษาพุทธศาสนาอย่างจริงจัง ดังที่เห็นภาพทรงตะลอนๆ ไปทั่วพื้นที่ประเทศไทย ทำให้ทรงเข้าใจความจริงของแผ่นดินไทย

การที่คนไทยไม่รู้จักความจริงของแผ่นดินไทย เป็นปัญหาใหญ่ที่ทำให้เราติดอยู่ในวิกฤตการณ์เรื้อรังหาทางออกไม่ได้

ถ้าไม่รู้จักความจริงของแผ่นดิน ครอบครัวยิ่งก็แพ้ทั้งร้อยครั้ง คือทำให้ถูกต้องไม่ได้

การรู้จักความจริง ทำให้คิดถูก ถ้าไม่รู้จักความจริง ก็จะคิดไม่ออก หรือคิดผิดๆ

ระบบการศึกษาของไทยในร้อยกว่าปีที่ผ่านมาเป็นการศึกษาที่เอาวิชาเป็นตัวตั้ง ทำให้คนไทยทั้งประเทศไม่รู้จักความจริงของแผ่นดินไทย

พระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชได้ตรัสและทรงพระราชนิพนธ์ไว้หลายครั้งที่แสดงถึงปรัชญา การพัฒนาที่ผิดๆ และทรงแสดงแนวคิดของพระองค์เกี่ยวกับปรัชญาการพัฒนาแนวใหม่ไว้ใน “ปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง” และ “ทฤษฎีใหม่ของการพัฒนา”

ครั้งหนึ่งท่านตรัสกับชมรมนักเรียนเก่ามูลนิธิอานันทมหิดลอย่างแปลกๆว่า **“เราควรถอยหลัง เข้าคลอง”** คำว่าถอยหลังเข้าคลอง เป็นคำที่แสดงความล่าหลัง ไม่เป็นที่นิยม แต่ทรงอธิบายว่า ในคลอง คลื่นลมสงบ เรือไม่ล่มง่าย ๆ แต่ในมหาสมุทรคลื่นลมแรง เรือล่มง่าย

ในพระราชนิพนธ์เรื่อง *พระมหาชนก* มีข้อความฉกรรจ์ๆหลายแห่งที่แสดงถึงความคิดของ พระองค์เกี่ยวกับปรัชญาการพัฒนา เช่น

พ่อค้าอินเดียลงสำเภาไปแสวงหาความมั่งคั่งที่สุวรรณภูมิ แล้วเรือล่มเพราะคลื่นลมแรง พ่อค้า ตายหมด นั่นแสดงถึงการมีความโลภจนทำให้เสี่ยงภัยคลื่นลมแรงในมหาสมุทร

อีกตอนหนึ่งทรงนิพนธ์ไว้ว่า “คนทั้งปวง ตั้งแต่มหาอุปราชาจนถึงคนเลี้ยงม้า ล้วนตกอยู่ในโมหภูมิ แล้วพากันสร้าง**เมืองอวิชชา**” โมหภูมิ หมายถึงการหลงผิด ความไม่รู้ ความโง่เขลา ในทางพระพุทธศาสนา สอนว่า อวิชชาหรือความไม่รู้ เป็นต้นเหตุของทุกข์ ความทุกข์ในสังคมก็เช่นเดียวกัน เกิดจากความไม่รู้ หรืออวิชชา

อีกตอนหนึ่งทรงใช้คำว่า **“มหาวิทยาลัย”** เท่ากับพระองค์ทรงวิจารณ์ว่า มหาวิทยาลัยไม่มี ปัญญาเพียงพอ **“วิทยา”** หมายถึงความรู้ แต่ **“วิชา”** หมายถึงปัญญา ซึ่งใหญ่กว่าความรู้ เท่ากับทรง แนะนำ วิชา หรือปัญญา หรือปรัชญาเกี่ยวกับพัฒนา ควรเป็นปัญญามากกว่าเป็นเพียงความรู้ จึงทรง ใช้คำว่า มหาวิทยาลัย

อีกตอนหนึ่งทรงตรัสหรือนิพนธ์ไว้ว่า **“ขอให้เรามีพอกอยู่พอกิน และมีไมตรีจิตต่อกัน”** นี้คือ ปรัชญาการพัฒนาที่ต่างไปจากปรัชญาที่มีอยู่ทั่วโลก ซึ่งเน้นความมั่งคั่ง แล้วทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำ ขนาดหนัก

หลายครั้งหลายหนที่ตรัสหรือมีพระราชนิพนธ์ว่า **“ความไม่โลภ ความพอดี ความมีเหตุมีผล ความสมดุล และการมีภูมิคุ้มกัน** เป็นเรื่องสำคัญ” นี้ก็เป็นอีกส่วนหนึ่งของปรัชญาการพัฒนาใหม่ ที่เน้นความสมดุล ความเป็นเหตุเป็นผล ความมีภูมิคุ้มกัน ซึ่งจะเป็นบ่อเกิดของสุขภาวะที่สมบูรณ์ ต่างไปจากแนวทางการพัฒนาในโลกในปัจจุบัน

นี่เป็นการท้าทายปรัชญาการพัฒนาที่ดำรงอยู่ในโลกในปัจจุบัน มีคนไทยน้อยมากที่เข้าใจ ปรัชญาการพัฒนาแนวใหม่ของพระเจ้าอยู่รัชกาลที่ 9 คนหนึ่งที่ดูจะเข้าใจคือ สุนัย เศรษฐบุณยสร้าง

ทฤษฎีใหม่ของการพัฒนาของพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 เป็นไปตามหลักคิดทางพระพุทธศาสนา ที่ทรงศึกษาอย่างลึกซึ้ง แต่คนทั้งปวง “ลืมนตงอยู่ในความไม่รู้ ในโมหภูมิ หรืออวิชชา” จึงสร้าง การพัฒนาผิดๆที่ทรงเรียกว่า “เมืองอวิชชา” คือเมืองแห่งความขาดปัญญา หรือเมืองแห่งความโง่เขลา ก่อให้เกิดความทุกข์ยากแสนสาหัส อันไม่มีทางแก้ไขด้วยมาตรการต่างๆ ถ้ายังไม่แก้ที่ต้นเหตุคือ ปรัชญาการพัฒนาที่ถูกต้อง

เพราะฉะนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องมึสถาบันศึกษาปรัชญาการพัฒนาเพื่อศึกษาคั่นคว้าเรื่องนี้ จริงจัง และสร้าง ความเข้าใจปรัชญาการพัฒนาที่ถูกต้อง เป็น “วิชา” เพื่อปรับแนวทางการพัฒนาใหม่ ให้สภาพ “แก้ด้วย จนด้วย ป่วยด้วย” หมดไปจากสังคมทั่วโลก

ที่สิงคโปร์ ผู้นำ ลี กวน ยู ยอมให้ใช้ชื่อของท่านเป็นชื่อสถาบันเพียงครั้งเดียวเท่านั้น คือ สถาบัน นโยบายสาธารณะลีกวนยู (Lee Kuan Yew School of Public Policy) ซึ่งน่านักคิดเก่งๆมารวมตัวกัน ศึกษา นโยบายสาธารณะ

เนื่องจากการพัฒนาที่ดำรงอยู่ในโลกขณะนี้เกิดจากมิจฉาปฏิญญา ซึ่งนำไปสู่มิจฉาพัฒนา โลกต้องการ สัมมาทฤษฎีและสัมมาพัฒนา ประเทศไทยจึงควรคิดถึงการตั้งสถาบันศึกษาปรัชญาการพัฒนา เพื่อให้ เกิดความรู้ในปรัชญาการพัฒนาที่ถูกต้อง และเผยแพร่ไปอย่างกว้างขวาง เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ถูกต้อง จาก “สัมมาปฏิญญา” คือ “สัมมาทฤษฎี” จึงขอเสนอให้ตั้งสถาบันศึกษาปรัชญาการพัฒนา

ในปี พ.ศ. 2570 จะเป็นปีครบรอบพระราชสมภพ100 ปีของพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 เพื่อเป็นการ เฉลิมพระเกียรติในฐานะพระบิดาแห่งสัมมาทฤษฎีของการพัฒนา จึงขอเสนอให้ตั้งชื่อสถาบันใหม่นี้ว่า “สถาบันภูมิพลเพื่อศึกษาปรัชญาการพัฒนาใหม่” (King Bhumibol Institute of Development Philosophy - KBIDP)

สถาบันภูมิพลเพื่อศึกษาปรัชญาการพัฒนาใหม่ King Bhumibol Institute of Development Philosophy - KBIDP

พันธกิจของสถาบันภูมิพลเพื่อศึกษาปรัชญาการพัฒนาใหม่ มีดังนี้

1. วิจัยประวัติศาสตร์ปรัชญาการพัฒนาทั้งโลก และผลของปรัชญานั้นๆ
2. ศึกษาแนวพระราชดำริเกี่ยวกับการพัฒนาทั้งหมดตลอดรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช เพื่อแสดงให้เห็นปรัชญาการพัฒนาใหม่ของพระองค์
3. เผยแพร่ปรัชญาใหม่ในการพัฒนาของพระเจ้าอยู่หัวภูมิพล
4. สร้างผู้เชี่ยวชาญการสื่อสาร หรือ rewriter ทำนองนักเขียนรางวัลพูลิตเซอร์ เพื่อเผยแพร่ ปรัชญาใหม่ของพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอย่างกว้างขวาง ยิ่งถ้าเขียนเป็นวรรณกรรมได้จะยิ่งมี ผู้อ่านมากขึ้น
5. สนับสนุนและประสานการดำเนินการพัฒนาตามปรัชญาใหม่

การจัดตั้งองค์กรใหม่ในการทำงานเรื่องดี ๆ มักสำเร็จยาก ต้องคิดให้ถี่ถ้วน ส่วนใหญ่มักแห่งตั้งแต่อยู่ในครรภ์ หรือคลอดออกมาได้ก็ตายตั้งแต่แรกเกิด หรืออยู่ต่อมาได้ก็ตายเสียอีก แม้ตั้งขึ้นด้วยความคิดที่ถูกต้อง แต่ถ้าตั้งผู้บริหารคนแรกผิด เหมือนติดกระดุมแรกผิด ก็ไปไม่รอด

การจัดตั้งองค์กรที่ดีที่สุดมาจากการก่อตัวขึ้นเอง (Self-organize) จากผู้ที่เข้าใจและมีฉันทะวิริยะในเรื่องนั้นอย่างจริงจัง ไม่ใช่ตั้งคณะกรรมการขึ้นก่อน คณะกรรมการที่ไม่เหมาะสมจะเป็นปัจจัยแห่งความล้มเหลวตั้งแต่ต้น เพราะกรรมการมักคิดว่าตนมีอำนาจทั้งๆที่ไม่มีประสบการณ์และความรู้ในเรื่องนั้นๆ

การตั้งองค์กรควรเป็นกระบวนการของการก่อตัวขึ้นเอง แล้วค่อยๆดึงบุคคลหรือองค์กรอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องอย่างเหมาะสมและมีประโยชน์

สถาบันนี้ควรมีสถานภาพอย่างไร อยู่กับองค์กรใด และมีระบบสนับสนุนทางการเงินที่เหมาะสมอย่างไร

เริ่มต้นควรมีบุคคลที่เหมาะสมกับพันธกิจ คือเข้าใจปรัชญา และสามารถทำการวิจัยที่มีคุณภาพสูง ก่อตัวขึ้นเป็นโครงการก่อน โดยการสนับสนุนของกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) แล้วพัฒนาขึ้นเป็นสถาบันในต้นสังกัดที่เหมาะสม

ขอเสนอว่า สถาบันภูมิพลเพื่อศึกษาปรัชญาการพัฒนาใหม่ ควรเป็นองค์กรอิสระภายใต้สังกัดของ **มูลนิธิรางวัลสมเด็จเจ้าฟ้ามหิดล** ซึ่งเป็นมูลนิธิที่มีเกียรติและประสบความสำเร็จมาแล้วอย่างดียิ่ง โดยไม่พึ่งการเงินของมูลนิธิรางวัลสมเด็จเจ้าฟ้ามหิดล แต่หาเงินสนับสนุนเลี้ยงตนเอง

มูลนิธิรางวัลสมเด็จเจ้าฟ้ามหิดลทำงานทางวิชาการในระดับโลกด้วยคุณภาพสูงสุด มีคณะกรรมการตัดสินรางวัลระดับนานาชาติ และมีการจัดประชุมผู้นำนโยบายสุขภาพที่เรียกว่า PMAC (Prince Mahidol Award Conference) เป็นประจำทุกปี จะเป็นทางสำคัญในการเผยแพร่ปรัชญาการพัฒนาใหม่เพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างสมดุลของมนุษยชาติ

ชุมชนเข้มแข็ง

คือรูปแบบของการพัฒนาเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างสมดุลของมนุษยชาติ

สังคมปัจจุบันแบบตัวใครตัวมัน ไม่มีภูมิคุ้มกันต่อภัยอันตรายที่เกิดขึ้นรอบตัว ทั้งจากภัยทางเศรษฐกิจ การเงิน และพลังงาน ทำให้เกิดภาวะ “แก่ด้วย จนด้วย ป่วยด้วย” เป็นความยากแค้นแสนเข็ญของประชาชนทั่วโลก จะแก้ไขทางเทคนิคหรือทำโน่นนี่นั่นหน่อยไม่มีทางสร้างสังคมสุขภาวะที่สมบูรณ์ โดยเฉพาะสำหรับผู้สูงวัยได้ แต่ “ชุมชนเข้มแข็ง” คือคำตอบ

ประชาชนควรรวมตัวกันอยู่เป็นชุมชนเล็กๆ มีประชากรประมาณ 500-1,000 คน และทุกคนมีส่วนร่วมในการพัฒนาโดยตรง เป็นประชาธิปไตยชุมชนและประชาธิปไตยทางตรงที่ทุกคนในชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนอย่างบูรณาการ 8 มิติ คือ เศรษฐกิจ-จิตใจ-สังคม-สิ่งแวดล้อม-วัฒนธรรม-สุขภาพ-การศึกษา-ประชาธิปไตย

ทั้ง 8 มิติจะบูรณาการกันแบบที่ทางพระเรียกว่า มรรคสามัคคี คือมรรคทั้ง 8 ต้องบูรณาการกันอย่างพร้อมเพรียง

การพัฒนาทุกวันนี้ทำแบบแยกส่วนไปทั้งหมด ทำให้ไม่ประสบความสำเร็จ และเสียสมดุลอย่างรุนแรงในตัวเอง อะไรที่แยกส่วนจะนำไปสู่การเสียสมดุลเสมอ ไม่มีทางที่การพัฒนาเศรษฐกิจมหภาคจะแก้ไขปัญหาการเสียสมดุลได้ เพราะเป็นการพัฒนาแบบแยกส่วนโดยเอาทุนเป็นตัวตั้ง

เมื่อบูรณาการการพัฒนาทั้ง 8 มิติเข้าด้วยกันจะเกิดความเป็นองค์รวม คือชุมชนเข้มแข็ง และมีคุณสมบัติใหม่อันมหัศจรรย์

ทำนองเดียวกับการสร้างเครื่องบิน ถ้าประกอบชิ้นส่วนหลายหมื่นชิ้นตามระบบและโครงสร้างจนครบสมบูรณ์เป็นองค์รวมของเครื่องบิน ก็จะมีคุณสมบัติใหม่อันมหัศจรรย์ คือบินได้ แม้จะไม่มีชิ้นส่วนใดๆเลยที่บินได้

การพัฒนาแบบแยกส่วนก็เป็นเช่นเดียวกับชิ้นส่วนของเครื่องบิน ที่ไม่มีชิ้นใดบินได้เลย ต่อเมื่อบูรณาการกันเป็นองค์รวมอย่างสมบูรณ์จึงจะบินได้

องค์กรชุมชนที่พัฒนาทั้ง 8 มิติอย่างบูรณาการเป็นองค์รวมจะเกิดคุณสมบัติใหม่อันมหัศจรรย์ นั่นคือ สุขภาวะที่สมบูรณ์ของคนทั้งหมดในองค์กร ในชุมชน รวมทั้งผู้สูงวัย จะเกิดสภาพที่เรียกว่า ครอบครัวอบอุ่น ชุมชนเข้มแข็ง

ในสังคมปัจจุบัน ไม่มีทางเลยที่ผู้สูงอายุจะมีสุขภาพที่สมบูรณ์ สภาพ “แก่ด้วย จนด้วย ป่วยด้วย” จึงเป็นสภาพที่พบทั่วไป แต่ผู้สูงวัยที่อยู่ในครอบครัวอบอุ่น ชุมชนเข้มแข็ง จะมีสุขภาพที่สมบูรณ์โดยอัตโนมัติ อาจเรียกว่าเป็นส่วนหนึ่งของคุณสมบัติใหม่อันมหัศจรรย์ที่เกิดจากความเป็นองค์รวม

ลองพิจารณาคูณสมบัติของชุมชนเข้มแข็งเปรียบเทียบกับพระราชดำรัสเกี่ยวกับปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง คือ **ความไม่โลภ ความพอดี ความมีเหตุมีผล ความมีภูมิคุ้มกัน และใช้ปัญญา** ชุมชนเข้มแข็งจากการพัฒนาอย่างบูรณาการสู่ความเป็นองค์รวมจะมีคุณสมบัติเหล่านี้ครบทุกประการ ชุมชนเข้มแข็งจึงเป็นรูปธรรมของการพัฒนาตามปรัชญาการพัฒนาใหม่ที่พระเจ้าอยู่หัวภูมิพลทรงค้นพบ

เปรียบเทียบกับระบบร่างกายซึ่งเป็นระบบที่ดีที่สุดในจักรวาล ร่างกายจะมีเซลล์และอวัยวะอันหลากหลายมากมาย แต่ทั้งหมดบูรณาการกันเป็นองค์รวมอย่างสมบูรณ์ คือความเป็นคน ความเป็นคน มีคุณสมบัติใหม่อันมหัศจรรย์ซึ่งไม่ใช่คุณสมบัติของอวัยวะต่างๆ

การพัฒนาเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างสมดุลของมนุษยชาติจึงควรเลียนแบบระบบร่างกาย ชุมชนเล็ก ๆ คือหน่วยของการพัฒนาพื้นฐาน ประดุจเซลล์ของร่างกาย แล้วเซลล์จำนวนมากรวมตัวกัน เป็นอวัยวะและระบบต่างๆ ที่วิจิตรมากขึ้นไปเรื่อยๆ จนเป็นองค์รวมที่สมบูรณ์คือความเป็นคน

ร่วมกันเปลี่ยนสภาวะ “แก้ด้วย จนด้วย ป่วยด้วย” เป็น “สภาวะที่สมบูรณ์ของมนุษยชาติทั้งโลก”

ธรรมชาติเป็นสิ่งยิ่งใหญ่ที่สุด มีเหตุมีผลที่สุด และฉลาดที่สุด

รูปธรรมความฉลาดของธรรมชาติคือ ชีวิตมนุษย์ ซึ่งไม่มีใครสามารถสร้างได้ การกระทำใดๆ ควรเรียนรู้จากธรรมชาติ และเลียนแบบธรรมชาติ ไม่ใช่คิดขึ้นเอง เพราะไม่ว่าการคิดที่วิเศษพิสดารเพียงใด ถ้าไม่เลียนแบบธรรมชาติจะทำให้ถูกต้องไม่ได้

ทฤษฎีการพัฒนาใหม่ของพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลเป็นการเลียนแบบธรรมชาติ ท่านทรงศึกษาธรรมชาติจนเข้าใจธรรมชาติของธรรมชาติ และทรงศึกษาพุทธศาสนาอย่างลึกซึ้ง

พุทธศาสนาเกิดขึ้นจากความจริงตามธรรมชาติ สิ่งที่เราเรียกว่า “ธรรมะ” ก็คือธรรมชาติ พระพุทธองค์ตรัสว่า ตถาคตจะบังเกิดก็ดี จะไม่บังเกิดก็ดี ธรรมะมีอยู่แล้ว ตถาคตเพียงไปเรียนรู้ และนำมาเผยแผ่

ทฤษฎีปรัชญาการพัฒนาที่ใช้ในปัจจุบันเป็นการคิดเอาเองโดยเอาอย่างอื่นเป็นตัวตั้ง เช่น เสรีภาพ ความมั่งคั่ง ซึ่งนำมาสู่ปัญหาชีวิต เศรษฐกิจ สังคม สุขภาพ อย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน สร้างความทุกข์เข็ญไปทั่วพื้นพิภพ นักคิดหลายคนได้รับรางวัลโนเบลจากการคิดแบบนี้

พระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชทรงศึกษาธรรมชาติและพุทธศาสนาอย่างลึกซึ้ง จึงเป็นคนเดียวในโลกปัจจุบันที่เห็นว่าคนทั้งปวงล้วนตกอยู่ในโมหภูมิและพากันสร้างเมืองอวิชชา ซึ่งหมายถึงสังคมที่ขาดปัญญาและการอยู่ร่วมกันอย่างสมดุล เพราะฉะนั้นปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงก็ดี หรือทฤษฎีใหม่ของการพัฒนาก็ดี จึงมีความสำคัญระดับโลก ควรที่คนไทยจะให้ความสนใจ อย่างที่มีรับสั่งว่า “เข้าใจ เข้าถึง และพัฒนา”

จึงเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะมีการตั้งสถาบันภูมิพลเพื่อศึกษาปรัชญาการพัฒนาใหม่ และควรถือเป็นโอกาสที่วันพระราชสมภพครบ 100 ปี ในวันที่ 5 ธันวาคม 2570 ที่กำลังจะมาถึง ทำการจัดตั้งสถาบันที่มีความสำคัญสูงสุดนี้เป็นเครื่องเฉลิมพระเกียรติ เพื่อรำลึกถึงพระอัจฉริยภาพที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก และเพื่อส่งเสริมการพัฒนาตามปรัชญาการพัฒนาใหม่ของพระองค์ เพื่อสร้างสังคมไทยที่มีสภาวะสมบูรณ์ และขยายตัวต่อไปในโลกเพื่อสภาวะที่สมบูรณ์ของมนุษยชาติ

อย่างนี้จึงจะเป็นไปได้ที่จะทดแทนสภาวะ “แก่ด้วย จนด้วย ป่วยด้วย” เป็น “สภาวะที่สมบูรณ์ของมนุษยชาติทั้งโลก”

เมื่อครบ 100 ปีแห่งวันพระราชสมภพของพระราชบิดาสมเด็จพระเจ้าฟ้ามหิดล คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้เสนอตั้งมูลนิธิรางวัลสมเด็จพระเจ้าฟ้ามหิดลเป็นการเฉลิมพระเกียรติฉั้ฉั้ ในวาระครบ 100 ปีแห่งวันพระราชสมภพของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ก็ควรมีการจัดตั้งสถาบันอันทรงเกียรติและมีประโยชน์สูงสุดต่อโลกฉั้ฉั้

ดาวน์โหลดเอกสารฉบับนี้ได้ที่ www.jitwiwat.com

ศูนย์ความรู้และประสานงาน
สู่ภาวะทางปัญญา

สำนักงานกองทุนสนับสนุน
การสร้างเสริมสุขภาพ
สำนักงานวิจัยและพัฒนา
สาธารณสุข